

Sándor Anna Viktória
különdíjas
(Debreceni Ady Endre Gimnázium, 8. A)

Életízesítőnk az olvasás

Hol is kezdjem?

Számomra az olvasás egyfajta menedék a néha csúfos valóság előtt. Ha éppen van egy kis szabadidőm, vagy ha éppen egy rém rossz és fárasztó napon vagyok túl, akkor előveszek egy izgalmas vagy egy romantikus könyvet. Egy könyvet, ami felkelti az érdeklődésem (ami nem kevésszer történik), akár órákra lefoglal, és néha arra eszmélek, hogy: „Jé! Már ennyi az idő?!”

Gyakran járok könyvtárba, szinte már törzsvendég vagyok a közeli könyvtárban. A sok látogatásom ellenére is számos könyvet találok, aminek leírása, borítója felkelti a figyelmemet. Olyankor vagy az történik, hogy feljegyzem az íróját, a címét, és amint eljön az iskolai szünet, kikölcsönzöm, vagy rögtön leveszem a polcra. Inkább az utóbbira szoktam vállalkozni, ami néha felelőtlenség részemről. Gimnazista fejjel tudhatnám, hogy más kötelezettségeim is vannak, de annyira csábító tud lenni néhány könyv. Szinte hozzám szól: „Kérlek, vigyél el! Olvass el! Nem fogod megbánni!” Ilyenkor pedig nem tudok ellenállni a kísértésnek.

Viszont ha nem a könyvtárból szerzek könyvet, akkor az itthoni „kiskönyvtárunkból”. Itt több száz szépirodalmi könyvünk van: a verseskötetektől kezdve a hosszú regényekig, Petőfitől Shakespeare-ig. De megtalálható még sok más írótól való fantasztikus könyv is: Móricz Zsigmond, Jókai Mór, Charles Dickens, Lev Tolsztoj, Stephen King és még sok más szerző alkotásai. Ezeknek a csodás íróknak a könyvei csak arra várnak, hogy kezembe vegyem és elolvassam őket.

Vannak olyan dolgok az életben, amiken nem kellene változtatnunk. Például nincs annál jobb érzés néha, mint a kezünkbe venni egy könyvet, és olvasás közben érezni a lapok illatát. A modern technika lehetővé tette a történetek olvasását anélkül, hogy kezünkbe vennénk ezt a fantasztikus találmányt. Én nem szeretek e-bookon, illetve interneten keresztül olvasni. Sokkal jobban kedvelem a papírlapokra írt betűket és az oldalak lapozgatását.

Nekem is -mint gondolom, mindenkinek- van az életemben egy olyan könyv, ami meghatározó, amitől máshogy kezdtem látni a világot, amitől jobban megszerettem az olvasást, ami reményt adott, vagy segített egy dolgozatra való felkészülésben. Számomra ez a könyv Jankó Olgától az Elmaradt tánc című regény volt, egy romantikus, drámai történet az 1848-49-es forradalom idejéből. Mikor olvastam, valósággal beszívott magába. Fantasztikus volt átélni a két szerelmes történetét. Néhány jelenet annyira szomorú volt, hogy nem maradt szárazon a szemem: például amikor Sándor megsebesült, de Veronika mindenáron meg akarja látogatni, és végre találkoznak, Sándor csak annyit mond: „Veronika, a mi táncunk elmaradt.”. Néhány rész pedig annyira vidám volt, hogy nem tudtam megállni mosolygás nélkül, például amikor Sándor találkozik Veronikával, és „megfenyegeti” a lányt, hogy letérdel elé a hóba, ha nem egyezik bele, hogy egész éjjel vele táncoljon a bálon. Mielőtt ezt a regényt olvastam,

nem kötődtem annyira az olvasáshoz, mint most. Ez tipikusan az a könyv, amit egyszerűen nem lehet megenni, amit akárhányszor is olvasok el, mindig találok új okot arra, hogy miért is szeretem. Mai napig az egyik kedvenc regényem, amit bármikor szívesen újra elolvasok.

Számomra a könyvek olyanok, mint egy finom, édes csokis muffin. Addig, amíg a figyelmem arra fordítom, nincsen semmi gondom, és amíg magamba tömve élvezem az ízelet, varázslatos lesz minden perc.